

Bolo raz jedno dievča. Krásne, dobré, s láskavým srdcom. Mamičku už dávno nemalo, žilo iba s oteckom a spokojne si spolu hospodárili. Jedného dňa si ale otec priviedol domov novú ženu a jej dve dcéry. Osoby zlé, márnivé a pyšné. Dievčatku vykázali výklenok pri peci

a nútili ho, nech im slúži. „Prines, zanes, urob, a to hneď!“ rozkazovali, zatiaľ čo samy celý deň iba leňošili, povalovali sa a krášlili. A keďže bola naša dievčina neustále trochu zašpinená od prachu a popola, začali ju tie zlostnice nazývať Popoluškou. Časom toto meno dievčatku zostalo.

V neďalekom meste usporiadal princ tej ríše slávnostný ples. Chcel si už konečne nájsť ženu a oženiť sa, preto naň pozval všetky dievčatá z okolia ďalekého aj blízkeho. Nechýbali ani Popoluškine nevlastné sestry. V ten večer sa nastrojili do hodvábnych šiat a ovešali sa zlatými šperkami.

Popoluška sa ich pripravám iba smutne prizerala. „Čo pozeráš, máš snáď málo práce?“ osopila sa na ňu macocha a vysypala na zem slamenicu s hrachom a popolom. „Do rána nech je všetko prebrané,“ rozkázala a spolu so svojimi dcérami odkráčala pyšno von. Nešťastnej Popoluške ostali iba oči pre plač.